

5 травня
розпочав-
ся
офіційний
візит
Президен-
та України
Леоніда
Кравчука
до США.

ВІСТІ з УКРАЇНИ

Видання
Товариства "Україна"

№ 19 (1725)

30 квітня — 6 травня, 1992.

Ціна 30 коп.

Джордж Буш: **Леонід Кравчук:**

— Україну дуже шанують у Сполучених Штатах. Ми віддані справі нового світового ладу, який ще колись Тарас Шевченко називав "новим і праведним законом". Америка підтримуватиме всіх, хто виступає за свободу, демократію і ринкову економіку.

— Україна надає особливого значення розвитку взаємовідносин зі Сполученими Штатами. Америка — велика держава і її ставлення до України позначиться і на політиці інших держав.

Hallo, America!

Відносини зі Сполученими Штатами Америки для нас дуже важливі і не тільки тому, що там мешкає багато українців, хоч це, звичайно, теж обставина досить важлива, відзначив Президент Леонід Кравчук на прес-конференції в Києві напередодні візиту. Відкривається нова сторінка наших стосунків. В ході візиту передбачаються підписання важливих документів, зустрічі не тільки у Вашингтоні, а й Х'юстоні, Айові, Філадельфії, Нью-Йорку. Це дасть можливість встановити контакти не лише на державному рівні, а й з діловими колами. Візит має змінити характер стосунків між США і Україною.

На думку Президента України, тепер США стали відпрацьовувати власну політику по відношенню до України, бо до цього часу вони проводили її через призму Росії, тобто бачили Україну в системі російського фарватеру. Зараз відбулися дуже великі зміни. Україна сприймається як держава — нова, молода, демократична. Візит, вважає Л. Кравчук, допоможе налагодити довгострокові, плідні стосунки між США і Україною.

Думаю, після нього мають розвіяти всі сумніви, які ще є на Заході щодо політики України, тому що ми самі розповімо про неї, а не московські засоби масової інформації, сказав Президент України. Наші відносини зі США будуть дружніми, відкритими і щирими. Україна дотримуватиметься цих принципів.

"... від всіх живих, Від ненароджених, Де сто тисячоліть
Від нині сущих всіх; Незбомблених століть, Дитячий буде сміх..."

Фото Василя Артюшенка

◆ Ну от, здається, нарешті ми починаємо усвідомлювати, що саме насправді знаменує собою цей знаменний день. Перемогу? Так. Над світовим злом, над фашизмом? Так. Але не лише це.

Давайте скажемо собі правду: ніяка «велика вітчизняна», чи ще як її називають, війна не має ніякого відношення до України. Бо назвати «вітчизною» страхітливую тоталітарну імперію, яка за два десятиліття знищила мільйони жителів України, поруйнувала культуру, обернула всіх на рабів і тому висмоктала життєві сили народу, — неможливо. Це було б відвертим блюзнірством і знущанням над пам'яттю загиблих від голодомору чи на Соловках, над Істиною і Добром. Не випадково ж

у щоденниках Олександра Довженка 1941 — 42 років постійно — ще тоді! — прориваються ноти відчаю: ми перестали бути народом, втратили своє історичне ество — і звідси всі наші лиха; українці відцуралися України, тому не знали на початку війни, за що воювати і чи слід взагалі лізти у ту бійку.

«Вітчизняною» друга світова війна в Україні не була ще й тому, що від 1939 і до середини 1950-х палахкотіла тут «гаряча» фаза війни громадянської, помноженої на дії сил сусідніх тоталітарних імперій. Хто з українських діячів шукав спільки у боротьбі за волю з одним вождем, хто — з іншим, хто взагалі намагався боротися — у відчаї — на два, три, чотири чи скільки там їх

було, fronti...

Але ж... Була і свобода. Солдати під сталінськими прапорами на фронті, під вогнем противника раптом знаходили острівці волі, де життя рухалося не згідно «директив» та «вказівок», а за жорстокими, але реальними законами воєнного часу і солдатського братерства. Трагічна свобода на війні блискуче, як на мене, онаочнена російським письменником В.Гроссманом у романі «Життя та доля»: що далі від передової, від лінії вогню, де куля показувала справжню ціну життя, не питаючи партійної характеристики, — тим більше зберігалася «радянського» і соціалістичного, фактично — рабського. Чи не тому ветерани донині згадують фронтове життя, чи

не тому для них донині ті трагічні роки були роками найвищого піднесення духу — бо то були роки свободи. Піркої свободи.

Як гіркою була і свобода вояка-повстанця, вчорашнього селяка чи вчителя, що знесхочу взяв автомата, аби боронити себе і своїх краян від німецьких жандармів та радянських енкаведистів.

День скорботи. День пам'яті. День уроків, які потрібно, нарешті засвоїти. Бо інакше знову у вирішенні власних проблем тягтимемо в Україну «вождів» з чужих теренів; і знову не зможемо догукатися до демократичного світу, аби почули і зрозуміли нас.

Вісті з України

Видання Товариства зв'язків з українцями за межами України

Спонсор газети — закрите акціонерне товариство «Дніпро-Інком»

№ 9 (1767)

25 лютого — 3 березня, 1993

Ціна договірна

За даними УНА

Америко, ми тебе поважаємо, але май совість!

Українська Національна Асамблея оприлюднила Заяву. У ній, зокрема, говориться, що УНА занепокоєна втручанням США у внутрішні справи України, в тому числі тими спробами, які здійснюють Сполучені Штати з метою розповсюдити свій вплив на профспілки і профспілкові процеси в Україні. За даними УНА, торік АФТ—КПП виділили кілька сот тисяч доларів на купівлю профспілок в Україні. Ряд працівників амбасад в Києві спеціалізуються на робітничому і профспілковому русі в Україні.

19 лютого група співробітників амбасад США відвідала страйкарів — електротранспортників. Співробітники амбасад підбурювали страйкарів до продовження страйку, обіцяли матеріальну, політичну, технічну підтримку. За даними УНА, американська амбасада надала технічну допомогу страйкарям у друкуванні їхніх прокламацій. Це є брутальне втручання США у внутрішні справи України. УНА вимагає від українського уряду негайної ноти протесту США і депортації працівників амбасад, причетних до цих подій.

Подібні дії працівників американської амбасаді провають антиамериканські ексцеси в Україні з боку широких мас і навіть дії, спрямовані проти американських громадян, амбасад і офіційних представників США.

Жарти жартами, але...

Лазар Каганович з нами!

На початку нинішнього року в Одесі створили громадський комітет з присудження почесних звань лауреатів антиукраїнської та антидержавної діяльності, яку ведуть на теренах області певні сили та засоби масової інформації.

Підбивши підсумки змагання інтелектуалів—русифікаторів, комітет готовий був присудити високі звання «українофоб Одещини-92» панові Ігорю Розову, редактору «Одеського вестника», відомого своїми пасквілями на тему української державності. Голова комітету по українофобських преміях В. Ковальчук узгодив з підлеглими церемонію передачі Розову «Червоної Зірки українофоба імені Лазаря Кагановича».

Але зненацька лідера обійшли на віражі двоє одеських драматургів Григорій Голубенко та Валерій Хаїт — співавтори п'єси «Кабаре Крика, або Одеський декамерон». Їхнє творіння настільки було переповнене образливими сентенціями стосовно українського державного прапора, Президента та Верховної Ради, що комітет, аби не забирати у пана Розова «Червону Зірку» /нехай носить на заздрість іншим!/, ввів спеціальну для Хаїта і Голубенка та головного режисера муніципального шоу-театру «Рішельє» Юлія Гріншудна приз «Красное Знамя боротьби з Україною на Україне». Театрові ж «Рішельє» присвоєно почесне звання українофобського.

м. Одеса.

Олег БАЗАК.

Минуло більше двох тижнів, як у Римі закінчився конгрес Транснаціональної радикальної транспартії — об'єднання гандистів, прихильників федеративної Європи — в якому брало участь близько тридцяти представників України, в тому числі й вісім народних депутатів.

Згасли емоції, вляглися враження. Але лишилися проблеми. І чи не головна з них: чому це Україну не дуже вже й люблять у Європі — навіть її передові громадяни?

Прикладів такої нелюбові на конгресі можна було побачити чимало.

По-перше, хоча в Україні за 1992 рік записалося до Радикальної партії більше 1000 членів й Україна вийшла на третє місце за кількістю партійців, опісля Росії та самої Італії, українська мова — всупереч статутіві самої партії — не стала робочою мовою конгресу. Як пояснили італійські «партайгеноссе», це надто дорого б коштувало, «а ви всі розумієте російську».

По-друге, місцева преса, в тому числі й такі поважні газети, як «Мессаджеро», зазначили, що прибули численні представники Росії. Ні Беларусь, ні Казахстан, ні, звісно, Україна, не були згадані.

По-третє, наприкінці конгресу, при виборах Генеральної ради транснаціональної партії, в жодному з трьох конкуруючих списків кандидатів не було представників України. Як наслідок — серед шістдесят членів ради — жодного українця, тоді як громадяни України становлять десять відсотків від усієї кількості радикалів.

В Європах нас не люблять.

Чи не тому, що ми самі не любимо себе?

Більше того: як пояснили в кулуарах давньому членові партії, юристу Романові Шестопалиці з Колими, який є одночасно лідером місцевої української громади, він би потрапив до Генеральної ради, «якби не дуже ошивався біля тих хохлів». Що ж тут уже згадувати звинувачення з боку одного італійського зеленого — мовляв, Україна шантажує світ своїми ядерними ракетами і тому мусить бути приборкана світовим співтовариством?!

Перелік фактів можна продовжувати. Проте, гадаю, вони є досить красномовними. Відчайдушні спроби депутатів Головатого та Московки, які такі прорвалися на трибуну, висловити свій протест з приводу ставлення до України та українських політичних течій як «націоналістів»/хто, як не наша держава завоювала незалежність суто мирним, ненасильницьким, істинно гандистським шляхом/ та «антидемократів», не мали великого успіху, хоча були з великим розумінням сприйняті молдаванами, білорусами та румунами, присутніми на конгресі. Невідомо, щоправда, як реагувала новообраний перший секретар радикальної партії Емма Боніно на різкі виступи українських депутатів на заключній зустрічі в офісі депутатів зі східноєвропейських країн з членами Генеральної ради.

Проте... Для такого ставлення до України є, безсумнівно, серйозні підстави. Подивимося: на відкритті конгресу були присутні голови палат італійського парламенту, голова Ради міністрів Італії, прем'єр Македонії, послы Ізраїлю, Албанії, Словенії, Болгарії, Буркіна-Фасо, Голландії, Великобританії. На жаль не було видно українського посла пана Орла. Можливо, пан амбасадор був у той день десь далецько, але ж на те існують тимчасові повірені...

Не менш звична річ — відсутність української телевізії. І, до того ж, окрім Сергія Головатого, жоден з українських депутатів не володів достатньою мірою англійською мовою, аби вільно спілкуватися з європейцями. І, ніде правди діти, згуртованість представників України могла б бути кращою. Як і практика вживання ними української мови /навіть дехто з державників—радикалів часто збивався на російську/.

Це щодо ситуації на самому конгресі. А от поза ним... Коли вже студент Українського католицького університету в Римі зауважує — ось зараз у Боснії—Герцеговині українські поселення потерпають від сербських обстрілів, українців мобілізують там до армії та чинять щодо них всякі утиски, а в той час уряд України допомагає Белграду нафтою, — що ж тут коментувати? Спробуйте перекопати широкого українця з діаспори, що Україна проводить миролюбну політику на Балканах, а потім уже висуватимете претензії до інших...

Отже, допоки житимемо провінцією, допоки не знайдемо каналів безпосередньої передачі інформації до Європи, допоки наші депутати та міністри не розмовлятимуть на світових мовах, а амбасадори не помічатимуть своїх законодавців — справа не піде. І, зрештою, українська мова зазвучить на міжнародних конгресах тоді, коли її носії зарекомендують себе як посередники та організатори рівноправного, непартотичного міжнародного співробітництва.

Сергій ГРАБОВСЬКИЙ,
спец. кор. «ВЗУ».

Київ—Рим—Київ.

Повертаючись до надрукованого

МИТРОПОЛИТЕЛІ ПРАВЛЯЧОЇ АРХІЕРЕЇ КИЄВО-ГАЛИЦЬКОЇ МИТРОПОЛІ
ВОЛОДИМИР СТЕРНЮК

ЗАЯВА ВЛАДИКИ ВОЛОДИМИРА СТЕРНЮКА

В тижневик «Вісті з України» № 3 (1763) з 28 січня—3 лютого 1993 року ст. 6 появилася стаття о. Нестора Годованого—Стовн «Візантійська Святогорська Гора».

Один заважав, що святилище Української Автокефальної Православної Церкви, що надрукував мій довір'я, а ще мені є надійливо прикро.

1. Навіть, якщо я споміняю о. Нестора Годованого—Стовн, слід пам'ятати, що Тайна Святої Сповіді зобов'язує як сповідника, так і каменя.

2. Сповідник — православний чи католицький віровизнання — знає, що доки не ляже до сповідної скрині, не можуть служити силіно Божественної Літургії.

3. Я вір римою на аугустинській темі з о. Нестором Годованим—Стовн будути переконаний, що він Греко-Католицький ієромонах—редиторист. Він мав не сказати, що він є жолотим після священства і тим самим — згідно з православними і католицькими канонами — пообладаний священникою ступа.

4. В будь-яких розмовах про посягання Церкви в жадні маю на увазі нову свідість з Римським Апостольським Престолом на чолі з Наслідником св. Апостола Петра — Папою Римським.

Мірозайники для мене завжди були слова Св. Митрополита Андрея Шептицького: «Київський Митрополит мусить бути вибраний із православних або автокефальних архієреїв чи священників. Коли б він був з'єднаний із Вселенською Церквою, всі чл. греко-католицької підлеглі б йому і в перший раз піддався б його верховній владі» (Лист до Української Православної Ієроієрархії з 3 березня 1942).

5. В часі перекладу мого всіх вебелек і погор, а зажди чужа мільно ладують і нікто не міг мені цього заперечити. Тим більше тевер, коли Українська Греко-Католицька Церква вітність свободу, в наш держав є самостійною, я повово заявляю свою вірність Іванові Павлові II Папі Римському, як різно до слоу відданість супроти Гаван і Отца Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішого Мирослава Івана Кардинала Любавського, з яким я живу у добрих і ділових відносинах.

6. «Візантійська Католицька Церква на Святогорській горі у Львові» в нікто не був і не є. Я вимагаю від автора о. Нестора Годованого—Стовн відхилання цих слів.

Ще раз заявляю, що відступник від Української Греко-Католицької Церкви о. Нестор Годованій—Стовн, на велику жаль, є членом церковних канонами карн, грубо нурдуив мій довір'я і понів велику частину моєї вірності всієї Української Церкви і Народу.

Даво у Львові,
на Святогорській Горі,
10 лютого 1993 р. Б.

ГОЛОВНОМУ РЕДАКТОРУ
«ВІСТІ З УКРАЇНИ»

Вельмишановний пане редакторе!

Нехай це буде моя відповідь до «Заяви Владика Володимира Стернюка», опублікованої в щод.

Переконаний, що Владика Володимир Стернюк того листа не писав, що автором є справжній «правлячий Києво—Галицької Митрополії» або хтось із римської мафії, що урядують в митрополічній канцелярії.

Автор вимагає відкриття правди. Я це не можу зробити, так як і перед Пілатом Ісус Христос не міг відкрити правду, що він Син Божий. Тільки можу додати у статті «Візантійська Святогорська Гора», я не описав, що коли Владика Володимир показував мені своє помешкання, на мій слово: «Владико, Ви тут живе як великий пан!» він відповів: «Як птиця у золотій клітці».

Автор фальшує правду в першому пункті. Тайна св. Сповіді зобов'язує тільки сповідника. Святий Августин написав цілу книжку про свої гріхи. Щодо третього пункту. Так як тайну Св. Хрещення, жодний римський трибунал не може стерти, так і з тайною священства. «Ти є єврей вояки, по чину Мелхісидекову» каже єпископ у формулі свячення! Решта чотири пункти є прикладом церковної політики і римського невільництва.

о. Нестор ГОДОВАНІЙ—СТОВН.

м. Київ
24 лютого 1993 р. Б.

Візити

«Паливне» турне Кучми

Урядова делегація України на чолі з прем'єр—міністром Леонідом Кучмою побувала з офіційними візитами в країнах центральноазиатського регіону — Узбекистані, Казахстані, Киргизстані та Туркменістані. Внаслідок міжурядових переговорів було підписано важливі двосторонні угоди.

Не секрет, що, здійснюючи цю поїздку, український Прем'єр покладав великі надії на домовленість про постачання енергоносіїв, зокрема казахстанської нафти. Однак в Алма—Аті погодилися виділити для України тільки півмільйона тонн.

Цікаво, що під час перебування Леоніда Кучми в Алма—Аті Президентом Казахстану Нурсултану Назарбаєву телефонував російський Президент Борис Єльцин. Сподіваючись, що саме він нарадив Назарбаєву продати українцям таку мізерну кількість нафти. Це пов'язується з тим, що Україна не підписала статуту СНД.

Водночас казахстанський президент висловився за укладення трьохстороннього договору /Україна—Росія—Казахстан/ про використання космодрому Байконур. А вже Україна має потужні підприємства, котрі виготовляють ракетно—космічну техніку.

Більш вдалим виявився візит української делегації до столиці Туркменістану Ашгабату: тут підписано угоду про стабільне постачання упродовж року 25 мільярдів кубометрів газу. Така угода важлива, але туркменські поставки не можуть повністю задовольнити потреби України, коли буде перекрито крани російських газопроводів. Про можливість цього заявив російський державний концерн «Газпром». В його телеграмі на адресу українського уряду наголошувалось, що такий крок Москва пов'язує з небажанням Києва вести розрахунки за світовими цінами. У відповідь Україна може поставити вимогу, щоб Росія платила за транзит палива через її територію теж на рівні світових цін. Для досягнення компромісу, Леонід Кучма, повернувшись з Центральної Азії, вирушив до Росії.

Інф. «ВЗУ».

Коллектив редакції «ВЗУ» перебуває під страхом Заставом компанії «АСКО». Ви передплатами газети мають право на пільгове обслуговування

Імунітетом при страхуванні життя та здоров'я від нещасного випадку з 50-процентною знижкою від страхового тарифу.

252115, Київ,
вул. Святошинська, 2,
т. /044/ 450-38-78,
450-67-35.

Вісті з України

Видання товариства «Україна», Української Всесвітньої Координаційної Ради та акціонерного товариства «Дніпро-Інком»

№44 (1854)

27 жовтня – 2 листопада, 1994

Ціна договірною

Фото Василя АРТЮШЕНКА (УНІАН), спецкор «ВзУ»

«Вихори злії шаліють над нами?»

Цю дуже р-р-революційну пісню, популярну в дні жовтневого більшовицького перевороту 1917 року, дедалі частіше можна почути на зібраннях престарілих людей з червоними прапорами і гаслами в стилі комуністичного ретро. Оскільки вночі вчорашньої КПУ, що розвалилися під тягарем своїх же кривавих «історичних звершень», сьогодні, «натхнені рішеннями» лівої більшості парламенту, готуються відзначити чергову річницю події, яка увійшла трагічною сторінкою в історію багатьох народів світу, а особливо — позначилася на долі майже дощенту розтоптаного тоталітарним геноцидом українського народу. Зна-

ву лунають знайомі мільйонам жертв більшовицького терору закляти. А спікер ВР України, соціаліст О. Мороз, який на 5-му з'їзді своїх однодумців став головою цієї відверто «червоної» партії, днями «пояснив» потерпілим внаслідок здійснення «ленінських ідей» українцям, що «великий жовтень» для них — не день трагедії і жалоби за безвинно замордованими борцями за незалежність держави, а... вікопомне й радісне свято.

Що ж, жовтневий переворот у свідомості людства справді «вікопомний». І злочинів породжених ним антигуманної системи наші співвітчизники, напевне, не забу-

дуть ніколи. Як не забули її громадяни Росії (де, власне, й відбулася ця «революція», а не в Україні), які викреслили із свого календаря це горезвісне «свято».

Але, співаючи до хрипоті в голосі «Варшав'янку», прибічники «ленінізму-сталінізму» теж повинні були б не забувати, що польські робітники склали цю пісню, борючись проти панування царської імперії, а потім з нею виборили свою незалежність в боротьбі з червоними загарбниками, які намагалися нав'язати їм імперію більшовицьку. «Вихори злії» неодмінно повертаються проти тих, хто хоче сіяти їх супроти свободи і демократії.

Анатолій КОЗУБ.

І безбожник Савл став колісць... апостолом Павлом

Колишній Президент України Леонід Кравчук очолив Громадський добродійний комітет по відбудові однієї з найбільших християнських святинь українського народу — Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря у Києві.

Як відомо, визначну пам'ятку історії та культури України, один з найдавніших духовних осередків і найкрасивіших київських храмів Свято-Михайлівський Золотоверхий монастир було споруджено ще в княжу пору Київської Русі — у XII столітті. Величний собор і монастирський комплекс, зведений на честь небесного покровителя Києва — Архистратига Михаїла, пережив упродовж понад восьми віків і страшну татаро-монгольську навалу, і численні війни. У XVII столітті він був відреставрований славнозвісним захисником українського православ'я і меценатом митрополитом Петром Могилою. Але трагічна доля спіткала цю пам'ятку під час панування безбожного тоталітарно-більшовицького режиму. На початку 30-х років монастир за наказом ЦК комуністичної партії зруйнували, щоб на його місці збудувати компартійний адміністративний комплекс. Спорудженню цієї будівлі перешкодила друга світова війна, але на місці колишнього собору залишилися тільки рештки фундаменту. А безцінні фрески, унікальні мозаїки, коштовні церковні реліквії вивезено в Росію, де їх донині сховано у фондах Ермітажу та численних московських музеїв.

Лише нещодавно в Києві був створений Громадський добродійний комітет по відбудові древньої святині. Ця ідея знайшла прихильників не лише в Україні, а й серед українців, які живуть у діаспори, зокрема у Сполучених Штатах Америки та Канаді. Опікування відбудовою київського монастиря за межами України взяв на себе настоятель церкви святого першомученика Стефана у Клівленді, штат Огайо, США, протопрепстер отець Стефан Посаківський.

Нині отець Стефан приїхав до Києва й цими днями зустрівся з колишнім Президентом України Леонідом Кравчуком, який зараз є депутатом Верховної Ради, президентом Національного фонду сприяння культурі і головою Братства «Гарасові Джерела». За дорученням правління Комітету по відбудові Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря отець Стефан 27 жовтня звернувся до Леоніда Кравчука із пропозицією очолити цей комітет. Леонід Кравчук дав свою згоду на це і отже тепер уже офіційно перебрав на себе обов'язки голови відбудовчого комітету.

Розповідаючи про те, що спонукало американських та канадських українців прилучитися до справи відродження національної духовної святині у Києві, отець Стефан Посаківський повідомив, що поштовхом до цього послужило інтерв'ю, котре пан Леонід Кравчук дав газеті «Вісті з України» ще в час свого президентства. Тодішній Президент держави висловив занепокоєння повільним просуванням роботи по відбудові монастиря, адже, за його словами, відродження незалежної Української держави вельми потребує духовного відродження українського народу. На цю патріотичну думку відгукнулися парафіяни церкви Св. Стефана у Клівленді, які створили перший у Сполучених Штатах осередок комітету, що має опікуватися відбудовою монастиря. За короткий час тут зібрано кілька тисяч доларів для цієї благодійної справи. Комітет одержав благословення Патріархії Української православної церкви Київського патріархату. Незабаром подібні осередки виникли у багатьох містах США і Канади.

Ентузіасти цієї патріотичної акції вирішили об'єднати зусилля віруючих українців України й діаспори. З цією метою і приїхав до Києва голова американської Свято-Михайлівської фундації отець Стефан Посаківський. Під час зустрічі з паном Кравчуком було обговорено організаційні проблеми діяльності комітету. Зокрема, активісти цієї громадської фундації попросили колишнього Президента, щоб він очолив комітет і взяв на себе функцію контролю за збиранням і використанням коштів на відбудову монастиря не тільки в Америці, а й в Україні. По-друге, на Леоніда Кравчука покладено складну й відповідальну справу залучення до відродження пам'ятки якнайширших верств української громадськості. Бо відбудова святині — то не лише відновлення архітектурної споруди, а висока духовна місія. Адже ще Ісус Христос, навчаючи Своїх учнів, говорив: «Збудую Церкву Мою — і сили ворожі не подолають її...»

На думку отця Стефана, великий моральний авторитет колишнього глави Української держави допоможе очолюваному ним комітету значно активізувати роботу цього громадського добродійного об'єднання, зміцнити його організаційні структури. Адже плани діяльності у зачинателів відбудови пам'ятки вельми масштабні. Це і збір коштів (для здійснення задуму потрібні мільйони доларів), і велика дослідницька робота в архівах, до якої слід залучати десятки й сотні провідних фахівців, і організація конкурсів архітектурних проектів відбудови, створення творчих колективів художників, іконописців, реставраторів тощо.

Під керівництвом Леоніда Кравчука члени правління комітету, до якого, окрім отця Стефана Посаківського як заступника голови, входить чимало відомих діячів України й діаспори, мають намір розгорнути широку кампанію щодо повернення в Україну розграбованих і вивезених до Росії святинь, реліквій, мозаїк та фресок із Михайлівського монастиря.

Отже, уперше в новітній історії України колишній компартійний ідеолог, якого вважали переконаним безбожником-атеїстом, узявся за справу відродження православної християнської святині. Чи це не один із тих парадоксів, на які таке багате наше сьогодення?

Отець Стефан переконаний: у цьому немає нічого незвичайного. На його думку, якщо людина, живучи в умовах тоталітарно-більшовицького режиму, була членом компартії, це ще не означає, що вона мала бути dokonаним безбожником.

— Пам'ятаю, як ще у трагічні тридцять років, коли в Україні шаленіли енкаведистські репресії, — згадує о. Стефан, — до мого батька-священника вночі потайки приходили генерали й директори підприємств, котрі обов'язково мусили бути комуністами. Вони приносили своїх дітей та онуків, щоб їх... охрестити. Хіба були вони справді атеїстами? Вочевидь, віра жевріла в них. І ті слова, що їх сказав, ще будучи Президентом України Леонід Кравчук про відродження України, яке потребує духовного відродження народу, — це вже слова не атеїста...

Що ж, і у Святому Письмі є аналогія такому духовному відродженню людини. Пам'ятаймо, що колишній безбожник і гонитель християн Савл згодом став... апостолом Павлом.

Анатолій ЗУБКОВ,
оглядач «ВзУ».

4 октября 2016 года Минюст РФ внес Международный Мемориал в реестр «некоммерческих организаций, выполняющих функцию иностранного агента». Мы обжалуем это решение в суде.

Библиотека Международного Мемориала